

venského jazyka též pro obor úřadování veřejných korporací a samosprávných sborů, které opravňuje vládu omeziti jejich jazykovou autonomii, jak se stalo některými předpisy jaz. nařízení.

Vedle toho vyjasněn byl pojem státního orgánu ve smyslu jazykového zákona a uznána zákonnost donucovacích opatření k výpovědím ve státním jazyku i předpisů platných pro exponované celní úřady.

Touto novou judikaturou přispěl n. s. s. do značné míry ke konsolidaci našeho jazykového práva, které od počátku trpělo jistou neúplností a nejasností, a dlužno konstatovati s povděkem, že přispěl též k uznání takového postavení československého jazyka, jaké mu náleží jako jazyku národa, který tento stát založil, a jaké mu též zákonodárce chtěl poskytnouti.

P R A K T I C K É P Ř Í P A D Y .

Výživné manželem placené manželce rozloučené.

Manželství sporných stran rozloučeno bylo rozsudkem z 9. října 1927 z viny obou stran a rozsudek tento potvrzen byl oběma vyššími instancemi a stal se právoplatným.

O placení výživného žalovala manželka svého manžela žalobou podanou 23. února 1926 a usnesením ze 7. května 1926 bylo jí povoleno prozatímné opatření a žalovanému uloženo platiti jí výživné 250 Kč měsíčně od 23. února 1926 do právoplatného ukončení sporu. Ve sporu bylo řízení stranami dne 21. dubna 1926 ponecháno v klidu a teprve k návrhu ze 17. listopadu 1928 bylo v řízení pokračováno.

Z rozsudku prvního soudu, kterým žaloba manželčina o placení výživného byla zamítnuta, odvolala se žalobkyně. Soud druhé instance odvolání nevyhověl z důvodů těchto:

Jest sice pravda, že manželství sporných stran bylo původně rozvedeno z viny manželovy a že proto měla žalobkyně podle § 1264 obč. z. na základě rozsudku (rozvodového) z 24. prosince 1925 nárok na výživu, jak také první soud správně ve svém rozsudku zjišťuje, avšak tento právní stav změnil se právoplatným rozsudkem z 9. října 1927, kterým rozloučeno bylo manželství sporných stran z viny obou a kterým žalobkyně podle § 1266 obč. z. pozbyla nároku na výživu proti žalovanému

vůbec. V mezidobí, totiž od podání žaloby o výživné až do právoplatnosti rozsudku rozlukového, bylo přiznáno žalobkyni výživné 250 Kč měsíčně usnesením v zatímním opatření ze 7. května 1926 a správně proto první soud, když toto výživné úplně bylo přiměřené směrdatným poměrům obou sporných stran, jak soud odvolací rovněž uznává, nepřiznal žalobkyni výživného za tuto dobu podruhé rozsudkem nyní v odpor bráným a nebylo tudíž potřebno, aby soud za toto období uvažoval, zda nemělo by býti použito dvor. dekretu z 4. května 1841 č. 531 sb. z. s.

Nejvyšší soud nevyhověl odvolání žalobkyně pokud se týče nároku na placení výživného za dobu od 1. února 1926 do 23. února 1926 a od 16. listop. 1928 nadále, naproti tomu vyhověl dovolání a rozsudky obou nižších stolic, pokud jimi byla zamítnuta žaloba ohledně požadovaného výživného za dobu od 23. února 1926 až do 16. listopadu 1928. zrušil a věc vrátil soudu první stolice, aby o ní v mezích právě dotčených dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody nejvyššího soudu, pokud šlo o zrušení zde zmíněné:

Důvodné jest dovolání, pokud žaloba zamítnuta byla ohledně požadovaného výživného za dobu od podání žaloby, t. j. od 23. února 1926 až do 16. listopadu 1928, kdy soudní rozhodnutí ve sporu obou manželů o rozluku manželství, podle něhož toto manželství se rozlučuje z viny obou manželů, nabylo právní moci. Teprve tímto právoplatným rozhodnutím, jež jest povahy konstitutivní, tedy dnem 16. listopadu 1928 nastal právní poměr rozlučeného manželství a teprve tímto dnem zanikl podle § 1266 obč. z. nárok žalobkyně proti žalovanému na poskytování výživného z důvodu §§ 91, 1264 obč. z.

Nárok žalobkyně proti žalovanému na poskytování slušného výživného ode dne podání souzené žaloby až do právoplatnosti shora zmíněného výroku o rozluce, zůstal tímto výrokem nedotčen. V tomto mezidobí byl právní poměr ten, že manželství bylo z viny žalovaného rozvedeno a že tudíž po tu dobu měla žalobkyně nárok na slušné výživné podle §§ 91, 1264 obč. z.

Na tomto právním poměru nezměnilo se nic tím, že ve sporu souzeném bylo zatímním opatřením ze 7. května 1926 podle § 382 č. 8 ex. ř. žalovanému uloženo, aby žalobkyni platil až do ukončení tohoto sporu prozatímní výživné ve výši 250 Kč měsíčně. Tento závazek žalovaného, uložený mu jen prozatímně, nevyrovnává nijak nárok žalobkyně na výživné, jehož se přítomnou žalobou domáhá a neprejudikuje rozhodnutí o tomto nároku.

Nižší soudy tudíž neprávem zamítly žalobu ohledně požadovaného výživného za dobu od 23. února 1926 do 16. listopadu 1928 a poněvadž se svého nesprávného právního stanoviska nezjistily skutkový základ, na kterém by bylo lze o žalobním nároku v těchto mezích rozhodnouti, nezbylo než vyhověti dovolání v tomto směru, rozsudky obou nižších stolic v těchto mezích zrušiti a soudu první stolice, na něž se věc odkazuje, uložiti, aby o nároku žalobním v těchto mezích dále jednal a znovu rozhodl (§ 510 c. ř. s.).

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 8. března 1930 Rv I 1051/29. Pošva.

**I pouhé obeslání k prvnímu roku v advokátském sporu bu-
diž doručeno zmocněnci a doručeno-li jen straně, nelze proti ní
vydati rozsudek pro zmeškání a stane-li se tak přece, jest roz-
sudek zmatečný.**

O d v o l a c í s o u d zamítl odvolání proti rozsudku pro zmeškání, opřené o důvod zmatečnosti podle § 477, č. 4 c. ř. s. a stejně žádost za přisouzení odměny za odvolací sdělení.

O d ů v o d n ě n í. Z kontumačního rozsudku prvé stolice, jímž byla odsouzena podle žalobní žádosti, odvolala se žalovaná strana pro zmatečnost podle § 477, č. 4 c. ř. s., navrhuje, aby rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena procesnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí a aby žalobci byli odsouzeni k náhradě útrat první i druhé stolice. — Odpůrcové, vyvracející důvod, navrhli v odvolacím sdělení, aby odvolání bylo zamítnuto a aby odvolatelka byla odsouzena k náhradě útrat odvolacího sdělení. — Odvolatelka spatřuje vytčenou zmatečnost v tom, že obeslání k prvnímu roku na den 25. září 1929 nebylo jí vůbec doručeno a nezákonným postupem doručovatelovým byla jí tudíž odňata možnost před soudem jednat. Předvolání došlo totiž k poštovnímu úřadu v M. v bílé obálce s bílým zpátečním lístkem. Tehdy právě se prý kancelářské místnosti žalované strany čistily a malovalo se tam; v kanceláři nebyla právě přítomna, žádná z osob k zastupování a podpisování žalované firmy oprávněných. Tu pak poštovní doručovatel prý v domnění, že běží o nějakou bezvýznamnou věc, vydal obálku s obsílkou kterémusi zřízenci žalované firmy, a ten ve spěchu, nemaje ovšem žádného oprávnění podepisovati za žalovanou firmu, přitiskl na zpáteční lístek razítko žalované firmy a pod ní učinil několik nečitelných linií, které prý vůbec ani žádným podpisem nejsou. Obálku samotnou i s předvoláním